

DUF AJĄCY (37) *part praes act impf*

-f- (35), -ff- (2).

dufa- (27), dufâ- (5); dufâ- *SkarŻyw* (4); dufa- : dufâ- *Mącz* (2 : 1).

sg m N dufający (9). ◊ *G* dufając(e)go (8). ◊ *D* dufając(e)mu (6). ◊ *A* dufając(e)go (1). ◊ *f N* dufającą (2). ◊ *pl N m pers* dufający (1). ◊ *G* dufających (1). ◊ *D* dufającym (1). ◊ *A m pers* dufając(e) (7). ◊ *I m* dufającymi (1).

Sł stp s.v. dufać, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. ufny.

1. Mający ufność, wiarę, będący pewnym kogo lub czego; fretus Mącz; sperans Vulg (35) :

a. W stosunku do Boga: mający mocne przekonanie, pewność zbawienia, nie wątpiący w łaskę bożą (27) : á wříák że iednák cielíly iż to zálię káždemu dobrze dufaiącemu ná poćiechę wynidzie. *RejPs* 82v, 181; *MycPrz* I A4.

dufający komu (21), czemu (1): racz nas wříytki dufaiące tobie zakryc pod cieniem skrzydł fwiętego miłofierdzia twego *RejPs* 23, 67, 69, 170v, 171, 197v; *LubPs* H3 *marg*; *KrowObr* 162; zbaw słuę twego Boże moy duffaiącego tobie [*sperantem in te*], *Leop Ps* 85/2; *RejPos* 78 [2 r.] 81v, 117v, Ooo2, Ooo2v, Ooo3; *RejŻwierc* 14v; Chwaląc zá taką opátrznóć Páná Bogá/ ktory sóbie dufaiących nieomyła/ vczyńilá ták S. Theodora *SkarŻyw* 341. Cf »Bogu dufający«.

dufający w kogo (1): *MycPrz* I A4 cf *Szereg*.

W charakterystycznych połączeniach: dufający dobrze, stale (2), ustawicznie.

Wyrażenia: »(Panu) Bogu, Panu dufający; dufający w Bodze« (3 : 1; 1): O iako wiele iest ciężkie⁸⁰ karanja grzeźnych ludzi/ ale dufaiącego w miłym Bodze miłofierdzie ogarnie [*sperantem autem in Domino misericordia circumdabit*]. *WróbŻółt* 31/10; *RejPos* 352v; Czego ínadniey/ dořkonáley/ y ízcześliwicy dořtápic y ziednác niemoże/ iedno gdy zwirzchnóć będzie pobożna/ bogoboyna/ y Pánu Bogu dufaiąca. *WujJudConf* 213v; *SkarŻyw* 102, 559.

»mocnie (a. mocno) dufający« (2): záwždy ten porzádek záchowan bywał/ iż wierny á mocnie dufaiący temu/ nigdy nie był opuřczón od niego *RejPos* Ooo2, 352v.

»wiernie dufający« (5): ktora droga kazdego tobie wiernie dufaiącego doprowadza do zwirzchnóci kroleřtwa twego fwiętego. *RejPs* 171; *RejPos* 24v, 78, 117v; Gdyż Pan nieomylnie bogáctwem á poczćiwóciámi ozdobić obiecał dom káždego człówieká poćiwego á sóbie wiernie dufaiącego. *RejŻwierc* 14v.

Szereg: »dufający, nadzieję pokładający« (1): Kryřte Boże [...] ráczże sie opiekác námi/ w cię dufaiącymi/ w thobie mocną náđzieię pokládaiącymi. *MycPrz* I A4.

b. W stosunku do ludzi (8) : Fretus, Dufáyący/ Wierzący ktory sie ná kogo ípuřci. *Mącz* 136d.

dufający w kogo (1): Fretus, Spuřczayący sie ná kogo/ Wierzący á dufáyáci w kogo. *Mącz* 137d.

a. Polegający wyłącznie na sobie i swoim działaniu; zarozumiały (6) :

dufający komu, czemu (5): Tu się wypifuią obłudni y nieprzyriáciele wiáry/ [...] řwoim máięthnořciám ták wiele dufaiący iż się káždey zlóci y niecnothy wáżá/ Bogá bluźniác/ y ludzi przywodząc k temu iż im służyć muřzą *BibRadz* II 138b *marg*; *RejAp* 42v; *SkarŻyw* 164. Cf »rozumowi swemu dufający«.

Wyrażenia: »rozumowi swemu dufający« (2): Oto ludzie ziemscy/ ludzie rozumom swym dufający/ ludzie rzeczy thylko ziemskich pátrzájący *RejAp* 104v, Ff4v.

»dobrze dufający o sobie« (1): Ewányeliftá piŕze/ iż ŕam w łobie ŕzemrał on człowiek dobrze dufájący o łobye/ á Pan wnet okázác to raczył/ iż on wie y pomyŕlenie ŕercá kázdego. *RejPos* [310]v.

Szeregi: »chłubny a dufający sobie« (1): A chłubnemu/ á temu dufájącemu łobie/ y then oŕtátek co ma obiecuie [*Bóg*] odiác od niego. *RejAp* 42v.

»zuchwały, sobie i sile swej dufający« (1): [*książę akwitańskie*] Zuchwały/ łobie y ŕile ŕwey dufájący ná nikogolŕ lię nieogládał. *SkarŻyw* 164.

2. Śmiały, zuchwały; fidens Mącz; confidens Vulg (2) : VCieka bezbożny/ gdy go nikt nie goni: á ŕpřawiedliwy/ iákoby Lew duffájący [*quasi leo confidens*]/ bez ŕtráchu będzie. *Leop Prov* 28/1; Fidens, Dufający/ Smiały. *Mącz* 126b.

Synonimy: **1. a.** nadziewający się, wierzący; **b. a.** chłubny, zuchwały; **2. śmiały.**

Cf **DUFAĆ, UFAJĄCY**